

Nicci French

De verborgen glimlach

UITGEVERIJ
XL
DEVENTER

Voor Patrick en Norma

De laatste tijd heb ik een droom, steeds dezelfde droom, en elke keer denk ik dat het echt is. Ik sta weer op de ijsbaan, op de middag dat ik Brendan voor het eerst ontmoette. De kou bijt in mijn gezicht. Ik hoor het gekras van de schaatsen op het ijs en dan zie ik hem. Hij kijkt naar me met die vreemde blik van hem, alsof hij me wel ziet, maar eigenlijk met iets anders bezig is. Ik zie weer heel goed hoe knap hij is, al valt dat misschien niet iedereen op. Zijn ravenzwarte haar glanst. Hij heeft een ovaal gezicht, scherp uitstekende jukbeenderen en een puntige kin. Er ligt een geamuseerde uitdrukking op zijn gezicht, alsof hij de grap sneller doorheeft dan de anderen. Dat vind ik leuk aan hem. Hij kijkt me aan, dan kijkt hij nog eens en komt naar me toe. In mijn droom denk ik: mooi zo. Ik mag het nog een keer overdoen. Het hoeft niet te gebeuren. Deze keer kan ik hem tegenhouden, nu meteen, voordat het zelfs maar is begonnen.

Maar ik hou hem niet tegen. Ik glimlach om wat hij tegen me zegt en ik zeg wat terug. Ik kan de woorden niet verstaan en ik weet niet wat ze betekenen, maar het moet wel leuk zijn, want Brendan lacht en ik lach terug, en zo gaat het heen en weer. We zijn

net acteurs in een langlopende toneelvoorstelling. We kunnen blindelings onze tekst opzeggen. Ik weet precies hoe het met het meisje en de jongen afloopt. Ze kennen elkaar niet, maar hij is een vriend van een vriend van haar, dus het verbaast hen dat ze elkaar nooit eerder zijn tegengekomen. Ik probeer mezelf tegen te houden in de droom. Ik weet dat het een droom is, maar toch ook weer niet. Een ijsbaan is een geschikte ontmoetingsplaats voor een meisje en een jongen, vooral als ze allebei niet kunnen schaatsen. Ze moeten dan houvast zoeken bij elkaar, de jongen moet zijn sterke arm wel om het meisje heen slaan en ze helpen elkaar overeind en lachen om hun gezamenlijke geklungel. Haar veters zijn vastgevroren en hij helpt haar om ze los te maken, ze legt haar voet op zijn schoot zodat hij er beter bij kan. Als de groep uit elkaar gaat, ligt het voor de hand dat de jongen het telefoonnummer van het meisje vraagt.

Het meisje merkt tot haar verbazing dat ze even aarzelt. Het was leuk, maar heeft ze hier nu wel behoefte aan? Ze kijkt de jongen aan. Zijn ogen schitteren van de kou. Hij lacht haar verwachtingsvol toe. Het lijkt haar makkelijker om hem maar gewoon haar nummer te geven, dus dat doet ze, ook al schreeuw ik tegen haar dat ze dat niet moet doen. Maar mijn geschreeuw maakt geen geluid. Ik ben natuurlijk dat

meisje, maar zij weet niet wat er gaat gebeuren en ik wel.

Ik vraag me af hoe het kan dat ik weet wat er gaat gebeuren. Ik weet dat ze twee keer met elkaar gaan afspreken, iets drinken, naar de film, en daarna denkt ze thuis op de bank: ach, vooruit. Dus ik denk: als ik weet wat er gaat gebeuren, moet dat betekenen dat ik er niets aan kan veranderen. Op geen enkele manier. Ik weet dat ze nog twee keer met elkaar naar bed gaan, of is het drie keer? Steeds bij het meisje thuis. Na de tweede keer ziet ze een vreemde tandenborstel naast de hare in de beker staan. Ze is even in verwarring. Ze moet erover nadenken. Maar daar krijgt ze nauwelijks tijd voor. De volgende middag wordt de beslissing namelijk al voor haar genomen. Ongeveer op dat moment, als het meisje thuiskomt van haar werk en de deur van haar appartement opendoet, word ik wakker.

Na weken van grijs en miezerig weer was het een prachtige herfstdag. Een blauwe lucht die al iets van zijn schittering kwijtraakte, een fellewind die verkleurde bladeren van de bomen rukte. Ik had een lange dag achter de rug, die ik grotendeels op een ladder had doorgebracht om een plafond te schilderen, dus ik had pijn in mijn nek en rechterarm en eigenlijk in mijn hele lichaam. Op mijn knokkels en in mijn haar zaten witte verfspatten. Ik verheugde

me opeen avondje alleen: een warm bad, eten voor de tv in mijn badjas. Crackers met kaas, had ik in gedachten. En koud bier.

Ik deed de voordeur open en liep naar binnen. Mijn tas liet ik op de grond ploffen. Toen zag ik hem. Brendan zat op de bank, of beter gezegd, hij lag languit. Naast hem op de grond stond een kopje thee en hij was een boekje aan het lezen, dat hij dichtklapte toen ik binnenkwam.

‘Miranda.’ Hij haalde met een zwaai zijn benen van het kussen en kwam overeind. ‘Ik dacht dat je later thuis zou zijn.’ Hij legde zijn handen op mijn schouders en zoende me op mijn mond. ‘Wil je thee? Er is nog, hoor. Je ziet er afgepeigerd uit.’

Ik kon bijna niet bedenken wat ik het eerst zou vragen. Hij wist nauwelijks wat voor werk ik deed, dus hoe kon hij dan weten wanneer ik daarmee klaar zou zijn? Maar de belangrijkste vraag was: wat deed hij in mijn huis? Het leek alsof hij bij me was ingetrokken.

‘Wat krijgen we nou?’

‘Ik ben zo vrij geweest om vast naar binnen te gaan,’ zei hij. ‘Ik heb de sleutels onder de bloempot gepakt. Dat vind je toch wel goed? Er zit verf in je haar, weet je dat?’

Ik bukte en pakte het boekje dat op de bank lag. Een versleten schrift met harde kaft, verschoten

rood, de rug gescheurd. Het was een van mijn oude dagboeken.

‘Dat is privé,’ zei ik. ‘Privé!’

‘Ik kon het niet laten,’ zei hij met zijn kwajongensachtige lachje. Maar toen hij de uitdrukking op mijn gezicht zag, deed hij zijn handen omhoog. ‘Oké, ik snap het, sorry, ik had het niet moeten doen. Maar ik wil alles van je weten. Ik wou alleen maar even kijken wat voor iemand je was voordat ik je kende.’ Hij stak zijn hand uit en streek zachtjes door mijn haar waar de verf zat, alsof hij die wilde wegvegen. Ik sprong achteruit.

‘Dat had je niet mogen doen.’ Weer dat lachje.

‘Ik zal het nooit meer doen,’ zei hij op een quasi-verontschuldigende toon. ‘Goed?’

Ik haalde diep adem. Nee, het was niet goed.

‘Er staan dingen in van toen je zeventien was,’ zei hij. ‘Leuk, om over jou als zeventienjarige te fantaseren.’

Terwijl ik naar Brendan keek, leek hij al in de verte te verdwijnen. Hij stond op het perron en ik zat in de trein die wegreed en hem voorgoed achterliet. Ik bedacht hoe je zoiets zo duidelijk en definitief mogelijk zegt. Bijvoorbeeld: ik denk niet dat het nog werkt tussen ons. Alsof onze relatie een machine was die het niet meer deed, omdat er een belangrijk onderdeel zoek was. Of: ik denk niet dat we verder

moeten gaan. Alsof we allebei over een weg liepen en jij vooruit had gekeken en gezien had dat de weg zich splitste of in stenen en braamstruiken doodliep. Of: ik wil je niet meer zien. Alleen bedoel je dan natuurlijk niet *zien*, maar aanraken, vasthouden, voelen, willen. En als hij vraagt: waarom is het uit? wat heb ik verkeerd gedaan? dan zeg je niet: je werkt me op mijn zenuwen, ik erger me ineens dood aan dat lachje van jou, ik ben verliefd op een ander. Nee, je zegt natuurlijk dat hij niets verkeerd heeft gedaan. Het ligt niet aan hem, maar aan jou. Die dingen leren we allemaal.

Bijna voordat ik wist wat ik ging doen, zei ik: 'Ik denk niet dat we hiermee door moeten gaan.'

Zijn gezichtsuitdrukking veranderde niet. Toen deed hij een stap naar voren en legde zijn hand op mijn schouder. 'Miranda,' zei hij.

'Sorry, Brendan.' Ik probeerde nog iets anders te verzinnen, maar ik hield me in.

Zijn hand lag nog op mijn schouder.

'Je bent natuurlijk doodop,' zei hij. 'Ga lekker in bad en trek schone kleren aan.'

Ik dook onder zijn hand uit. 'Ik meen het.'

'Dacht het niet.'

'Wat?'

'Moet je soms ongesteld worden?'

'Brendan...'

‘Het is zo’n beetje de tijd, toch?’

‘Dit is geen spelletje.’

‘Miranda.’ Zijn stem had een sussende toon, alsof ik een schrikachtig paard was en hij met een suikerklontje op zijn uitgestrekte hand naar me toe liep. ‘We hebben het veel te fijn gehad om het zomaar uit te maken. Al die heerlijke dagen en nachten.’

‘Acht,’ zei ik.

‘Wat?’

‘We hebben elkaar acht keer gezien. Of minder zelfs.’

‘Maar elke keer was bijzonder.’

Ik zei niet dat dit niet voor mij gold, al was dat de waarheid. Je zegt niet dat het eigenlijk niets om het lijf had, dat doe je niet. Het was gewoon gebeurd, punt uit. Ik haalde mijn schouders op. Ik had geen zin om op mijn strepen te gaan staan. Ik had geen zin in een discussie. Ik wilde dat hij wegging.

‘Ik heb vanavond met een paar vrienden van me afgesproken om iets te drinken. Ik zei dat jij ook zou komen.’

‘Wat?’ zei ik.

‘Over een halfuur.’ Ik staarde hem aan.

‘Gewoon even iets drinken.’

‘Dus jij wil dat we naar de kroeg gaan en net doen alsof we nog bij elkaar zijn?’

‘Dit heeft wat tijd nodig,’ zei hij.

Het klonk lachwekkend, hij was net een relatiethe-

rapeut die zijn obligate advies geeft aan een stel dat al jaren samen is, met kinderen en een hypotheek, en ik kon me dan ook niet inhouden. Ik schoot in de lach. Maar meteen daarna hield ik op, omdat ik het gemeen vond. Hij wist een glimlach te voorschijn te toveren die niet echt een glimlach was, een grimas, waarbij hij zijn lippen optrok als een roofdier dat zijn tanden laat zien.

‘Dus jij lacht,’ zei hij na een tijdje. ‘Jij doet zoiets gemeens en dan ga je lachen.’

‘Sorry,’ zei ik, nog wat lacherig. ‘Dat komt van de zenuwen.’

‘Heb je ook zo tegen je zusje gedaan?’

‘Mijn zusje?’ Het leek plotseling kil te worden om me heen.

‘Ja. Kerry.’ Hij sprak haar naam zachtjes, mijmerend uit. ‘Dat lees ik net in je dagboek. Ik weet er alles van. Nou?’

Ik liep naar de deur en rukte die open. De lucht was nog blauw en de wind bracht verkoeling op mijn gloeiende gezicht.

‘Sodemieter op,’ zei ik. ‘Miranda.’

‘M’n huis uit.’

Hij ging weg. Ik deed de deur zachtjes dicht, zodat hij niet zou denken dat ik die achter hem dichtsmheet. Ik voelde me opeens misselijk. Eten voor de tv, waar ik me zo op had verheugd, kon ik wel verge-